

Sygnatura akt II C 1149/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 28 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Rempola

Protokolant: Kacper Michalik

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2022 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa L. K.

przeciwko (...) S.A. (...) (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. (...) (...) na rzecz powoda L. K. kwotę 54 200 zł (pięćdziesiąt cztery tysiące dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. ustala, że powód L. K. ponosi koszty procesu w 46% a pozwany (...) S.A. (...) (...) ponosi koszty procesu w 54% i pozostawia ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt II C 1149/18

UZASADNIENIE

Powód L. K. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. (...) (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 80 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany (...) S.A. (...) (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, wskazując, że niespornym jest że uszkodzeniu uległ pojazd powoda marki M. (...) o nr rej. (...). Pozwany podniósł, że sporna jest jedynie wysokość szkody oraz wysokość roszczenia, ponieważ pojazd powoda nie był pojazdem nowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 2017 r. w wyniku kolizji drogowej uległ uszkodzeniu samochód marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność L. K.. Winę za spowodowanie kolizji ponosiła J. S. (1), kierująca pojazdem N. (...), która miała ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej dla swojego pojazdu w (...) S.A. (...) (...). Sprawca kolizji uderzył w tył pojazdu powoda, co doprowadziło do uderzenia w poprzedzający go pojazd marki M. (...) nr rej. (...). Uczestnicy kolizji spisali na miejscu wspólne oświadczenie ze zdarzenia, w którym wskazali, iż winę za spowodowanie kolizji i uszkodzenia pojazdu powoda ponosi kierująca N. (...) J. S. (2). W wyniku kolizji uległ uszkodzeniu przód oraz tył samochodu M. (...) powoda (fakt bezsporny – przyznany przez Pozwanego InterRisk T.U. w odpowiedzi na pozew z dnia 19 listopada 2018 r. k. 86-87; opinia techniczna dotycząca korelacji wypadku drogowego pojazdu M. (...) D k. 39-55).

Pracownik warsztatu, do którego trafił uszkodzony pojazd powoda zgłosił w imieniu poszkodowanego, pozwanemu szkodę nr (...) w dniu 8 stycznia 2018r. Pracownik pozwanego dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu i na tej

podstawie pozwany sporządził kalkulację wysokości szkody. Mimo sporządzenia i przesłania powodowi kosztorysu naprawy pojazdu oraz jego wcześniejszych oględzin, decyzją z dnia 6 kwietnia 2018 r. pozwany odmówił powodowi wypłaty odszkodowania (zgłoszenie szkody k. 8; ocena techniczna z oględzin uszkodzonego pojazdu powoda k. 17-20; pismo pozwanego z kosztorysem naprawy k. 21-31; pismo o odmowie przyznania odszkodowania k. 32-33).

Pismem z dnia 13 lipca 2018r. pozwany wskazał pełnomocnikowi poszkodowanego na konieczność dodatkowych oględzin pojazdu w związku z odwołaniem się poszkodowanego.

Powód zdecydował się skorzystać z usług rzeczoznawcy samochodowego – mgr inż. S. C., który na zlecenie powoda sporządził opinię techniczną dotyczącą korelacji wypadku drogowego pojazdu powoda, w której wskazał, że ujawnione podczas przeprowadzonej analizy dane dają podstawy do stwierdzenia, iż przedstawione przez zlecającego zdarzenie mogło mieć miejsce. Pozwany zdecydował się na dodatkowe oględziny pojazdu i w dniu 14 sierpnia 2018 r. w piśmie przesłanym drogą mailową zwrócił się do powoda o wskazanie numeru rachunku bankowego do wypłaty odszkodowania. Pomimo wskazania numeru rachunku przez powoda, pozwany do dnia złożenia pozwu nie odpowiedział i nie wypłacił należnego odszkodowania (opinia techniczna dotycząca korelacji wypadku drogowego pojazdu M. (...) D k. 39-55; odwołanie od decyzji k. 34-36; wiadomość e-mail od pozwanego z dnia 14 sierpnia 2018 r. k.64).

Szkoda poniesiona przez powoda L. K. wskutek uszkodzenia jego pojazdu M. (...) o nr rej. (...) w kolizji drogowej jest szkodą całkowitą bowiem koszt naprawy w celu przywrócenia go do stanu sprzed kolizji, przekracza wartość tego pojazdu. Wartość nieuszkodzonego samochodu powoda bezpośrednio przed kolizją z dnia 30 grudnia 2017 r. wynosiła 100.500,00 zł brutto. Wysokość kosztu naprawy samochodu M. (...) aby przywrócić go do stanu poprzedniego sprzed kolizji wynosiłaby w tańszej wersji warsztatowej naprawy 107.420,05 zł brutto, zaś koszt naprawy w wersji serwisowej wyniósłby 114.554,05 zł brutto.

Wartość uszkodzonego pojazdu (pozostałości pojazdu po kolizji) wynosiła 46.300,00 zł brutto.

Szkodą jaką poniósł powód wskutek uszkodzeń jego pojazdu w kolizji, stanowi różnica pomiędzy wartością samochodu przed kolizją 100.500,00 zł a jego wartością po kolizji 46.300,00 zł, tj. 54.200,00 zł.

(opinia biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów D. W. k.125-174; opinia uzupełniająca k.210-213; druga opinia uzupełniająca k. 240-241)

Powód L. K. naprawił samochód we własnym zakresie (sam poniósł koszty naprawy) i po naprawie sprzedał go za pośrednictwem komisju za kwotę 124.500,00 zł (umowa komisju k.264; faktura VAT sprzedaży samochodu k.265) Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony i znajdujących się w aktach sprawy oraz na podstawie dowodu z opinii biegłego oraz faktów przyznanych przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest częściowo zasadne. Powód w pozwie dochodził kwoty 80 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia kiedy roszczenie stało się wymagalne, tj. od 21 kwietnia 2018 r. Wskazując, że żądana kwota główna 80 000 zł stanowi roszczenie częściowe.

Pozwany (...) S.A. (...) (...) ponosi odpowiedzialność za szkodę w majątku powoda, wynikłą z kolizji spowodowanej przez sprawcę szkody. Podstawą tej odpowiedzialności była umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, jaka łączyła pozwanego ze sprawcą kolizji. Zgodnie zaś z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Spór dotyczył wysokości szkody i należnego odszkodowania.

Szkodą w rozumieniu art. 361§2 k.c. jest różnicą między stanem majątkowym poszkodowanego, jaki istniał w jego majątku, gdyby nie nastąpiło zdarzenie powodujące szkodę, a stanem majątku po wystąpieniu zdarzenia powodującego szkodę. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania obejmuje tylko normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła – art. 363§1 k.c. O szkodzie zaś decyduje uszczerbek – zmniejszenie majątku poszkodowanego, który nastąpił wbrew jego woli. Granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez normalny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym uszczerbek majątkowy a szkodą. Wysokość szkody poniesionej przez powoda wynika wprost z opinii biegłego sądowego, który wskazał, że wartość samochodu na dzień zaistnienia szkody, tj. 30 grudnia 2017 r. wynosiła 100 500 zł, natomiast w stanie uszkodzonym po kolizji wartość pojazdu wynosiła 46 300 zł, co oznacza, że wysokość szkody jaką poniósł powód jest różnica pomiędzy wartością samochodu przed kolizją i jego wartością po kolizji, tj. 54 200 zł.

Z art. 436 §2 k.c. wynika, iż samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkody wynikłe ze zderzenia się pojazdów na zasadach ogólnych czyli z art. 415 k.c. Jest niewątpliwe, że szkoda powstała wskutek kolizji drogowej, a sprawca kolizji przyznał swoją winę za spowodowanie kolizji w pisemnym oświadczeniu, a fakt ten nie był sporny między stronami.

Naprawienie szkody wynikającej z uszkodzenia pojazdu, zgodnie z art. 361§2 k.c. obejmuje straty, które poniósł poszkodowany.

Zaś z art. 363§1 k.c. wynika, iż poszkodowany co do zasady ma prawo wyboru sposobu naprawienia szkody – albo poprzez restytucję- przywrócenie stanu poprzedniego czyli naprawę pojazdu albo poprzez żądanie zapłaty sumy pieniężnej równej wartości poniesionej szkody. Przy czym gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W przypadku wystąpienia tzw. szkody całkowitej uszkodzonego pojazdu, tj. gdy koszt naprawy przewyższa wartość pojazdu sprzed kolizji, wówczas roszczenie poszkodowanego o naprawienie szkody ogranicza się tylko do świadczenia odszkodowawczego pieniężnego.

Zgodnie z art. 822§1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Natomiast w myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 ze zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie to winno zaś w pełni kompensować poniesioną szkodę – art. 361 § 1 k.c.

W praktyce wykształciło się pojęcie tzw. szkody całkowitej, która występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Natomiast szkoda częściowa ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania.

Z uwagi na fakt, iż koszt naprawy pojazdu przekraczał wartość pojazdu sprzed kolizji, roszczenie poszkodowanego ogranicza się tylko do odszkodowania w postaci świadczenia pieniężnego, bowiem naprawa pojazdu przy szkodzie całkowitej powodowałaby nadmierne koszty – art. 363§1 zd. 2 k.c. a naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany (różnica wartości pojazdu sprzed kolizji i po kolizji) – art. 361§1 k.c. (100.500,00 zł - 46.300,00 zł = 54.200,00 zł). Powód nie udowodnił, aby poniósł szkodę w innej wysokości – art. 6 k.c.

Sąd zasądził w punkcie I wyroku kwotę 54.200,00 zł (w udowodnionej wysokości) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty. Zgłoszenie szkody nastąpiło pozwanemu w dniu 8 stycznia 2018r. W dniu 6 kwietnia 2018r. po uprzednim przeprowadzeniu postępowania związanego z likwidacją zgłoszonej szkody, pozwany wydał decyzję odmawiającą poszkodowanemu wypłaty odszkodowania. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zaś art. 14 ust. 2 tej ustawy określa, iż w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Po upływie zatem 14 dni, pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Od dnia 21 kwietnia 2018r. poszkodowanemu należą się na podstawie art. 481§1 i §2 k.c. odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonego odszkodowania pieniężnego.

W punkcie II wyroku Sąd oddalił powództwo o zapłatę odszkodowania powyżej kwoty 54.200,00 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając koszty procesu, obciążając nimi powoda w 46% i pozwanego w 54%, bowiem powód wygrał tylko w częściowym zakresie sprawę a w częściowym przegrał.

Sędzia SO Piotr Rempola

ZARZĄDZENIE

(...)

Sędzia SO Piotr Rempola